

Ja kui nad jõudsid Jeruusalemma lähedale ja tulid Betfage poole Õlimäele, siis läkitas Jeesus kaks jüngrid ja ütles neile: „Minge külla, mis on teie ees, ja kohe te leiate kinniseotud emaesli ja sälu ta juures. Päästke need valla ning tooge mulle! Ja kui keegi teile midagi ütleb, siis vastake: „Issand vajab neid. Ta läkitab nad peatselt tagasi.““ Aga see on sündinud, et läheks täide, mida prohveti kaudu on räägitud: „Ütelge Siioni tütrele: Ennäe, su kuningas tuleb sulle tasane, istudes emaesli seljas ja sälu seljas, kes on koormakandja looma varss.“ Jüngrid läksid ja tegid just nõnda, nagu Jeesus neid oli käskinud: tõid emaesli ja sälu ning panid rõivad nende peale ja tema istus sinna. Tohtu rahvahulk aga laotas oma rõivad tee peale, teised raiusid oksa puudelt ja laotasid tee peale. Rahvahulgas aga, kes käisid Jeesuse eel ja järel, hüüdsid: „Hoosanna Taaveti Pojale! Önnistatud olgu see, kes tuleb Issanda nimel! Hoosanna kõrgustes!“ Ja kui ta Jeruusalemma tuli, oli kogu linn ärevil: „Kes selline on?“ Rahvahulgas ütlesid: „Tema on see prohvet Jeesus Galilea Naatsaretist.“

(Matteuse 21,1–11)

Armsad sõbrad!

Püha nädala sündmused algavad Palmipuudepühaga — Jeesuse silmipimestava sissesõiduga Jeruusalemma. Rahvahulgas hõiskavad ja annavad talle au kui prohvetile ja kuningale. Viis päeva hiljem hakkavad needsamad rahvahulgas hüüdma: „Löö ta risti!“

Millest tuleb, et inimeste hoiak nii kiiresti ja nii täielikult muutub? Kindlasti võiks öelda üleüldiselt, et inimesed alluvad Vastasele. Ent Vastane oskab esineda erineval kujul. Ja Pühal nädalal on tema peamiseks riituseks hirm. See on valitsejate hirm, et nad kaotavad oma võimu ja soodsa äri, tavaliste inimeste hirm, et harjunud asjade käik muutub, üksiku inimese hirm, et tal tuleb oma nõrkusele otsa vaadata... Hirmust reedab Juudas Jeesuse, hirmust saglab Peetrus ta, hirmust jooksevad ülejäänud jüngrid tema juurest laiali, hirmust mõistab Pilaatus ta hukka, isegi veel pärast ülestõusmist panevad tema järgijad ukse lukku hirmust maailma eest — selle maailma eest, kus neid ootab nende ülesanne. Püha nädala lood on erinevate hirmude väljanäitus.

Hirmust me saame hästi aru. See võib tulla igapäevale meist. Ja hirm ise veel pole mingi kuritegu. Hirm on patt, see tähendab seisund, kus oleme Jumalast kaugel, oma pärisolemusest kaugel. Aga patust võib kuritegu küll sündida, kui laseme tal valitseda meid, juhatada meie käitumist.

Tänavu alustame Püha nädalat olles ümbritsetud hirmust. Hirm raputatakse meie peale meediatest ja ligimeste suust, me leiame seda uudistest ja näeme seda inimeste vahel tänaval. Kui see aeg-ajalt langeb ka meie peale, iseenesest ei toimu veel midagi kurja — ent see ei tohi meid valitseda, ei tohi määrata meie tegusid. Kas oskame sellele vastu panna?

Just seda küsimust esitab meile ikka ja jälle Palmipuudepüha jutustus. Me näeme hõiskavaid rahvahulkasid, kelle kohta teame, et nad varsti jäävad alla hirmule. Kes väliselt kuulutab au autoriteedile, mille peale ta paneb kogu oma lootuse, see õigupoolest ainult maskeerib oma hirmu — hirmu, mis võib kergesti muuta valju hõiskamist valjuks ristisurma nõudmiseks.

Ent me näeme ka Teda, keda küll hirm ikka ja jälle surub, aga kes sellele kunagi ei allu. Tema tuleb kuningana, aga Tema kuningriik ei ole sellest maailmast. Voogaku pimedad tunded ülesse või alla, Tema sammub vaikselt ja isetult oma teed. Meie silmad jälgivad Teda tõusmas Püha nädala astmetest üles; päevast-päeva loeme Tema lugu evangeeliumitest ja kogeme, kuidas Ta samm-sammult võidab hirmu kõikides selle kujudes. Ja siis, esialgu häbelikult, aga järjest kasvava julgusega meie ise paneme oma jalad Tema jälgedesse. Kui läheme Tema järel, siis pole hirmul meie üle võimu, sest Tema on võitnud maailma — Tema on võitnud kõik, millega meid võib ähvardada hirm.

Jah, nii olgu.

Milan Horak, 5. aprillil 2020